

spørge, hvorledes Iran, Irak og Nigeria osv. på det sidste har gjort sig bemærket. Hvorfor skal de ikke boykottes?

Så efter Det Konservative Folkepartis opfattelse er Enhedslistens ensidige chikane af vores allierede Frankrig udtryk for hykleri af historiske dimensioner.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det er bemærkningerne både fra hr. Kim Andersen fra Venstre og fra hr. Kent Kirk, der bringer mig herop, og ikke mindst det sidste, der blev sagt af hr. Kent Kirk, hvor jeg synes, det bliver vendt om, så det er os, der chikanerer Frankrig. Det er vel egentlig Frankrig, der chikanerer både EU-medlemmerne og Frankrig. Polynesien ved at gennemføre sine prøvesprængninger på trods af en verdensomspændende protestbevægelse.

Det, som jeg synes også står hen i tågerne – eller er det måske klart? – er, hvad det egentlig er, Venstre og De Konservative har villet med hensyn til denne protestbevægelse? Der var jo i sommer et samråd med statsministeren, hvor man både kritiserede en vis cykeltur, og at Livgarden og Det Kongelige Teater ikke skulle optræde; men samtidig har de to partier sagt, at det heller ikke nytter noget at bede statsministeren om at overtale Chirac.

Derfor vil jeg spørge: Hvad er det så, der skal til? For begge partier siger jo, at det er et alvorligt spørgsmål. Hvad er det egentlig, der skal til, for at Chirac stopper prøvesprængningerne? Jeg vil omvendt – eller måske direkte – spørge: Er det sådan, at både Venstre og De Konservative er uenige med New Zealand og Australien, som har taget et statsligt boykot i deres hænder, og i øvrigt også med South Pacific Forum, som har nedfrosset sit forhold til Frankrig?

Er det slet ikke muligt at prøve at se på det på en lidt anden måde: at det ikke er os, der generer en EU-ven, men faktisk Frankrig, der generer samtlige EU-lande? Og det må få konsekvenser også på det statslige område. Her er der jo tale om, at regeringen følger en forbrugerboykot op, sådan at der kommer magt bag den, på samme måde som man har gjort i Australien og New Zealand. I Australien har man nægtet Frankrig adgang til at byde på elektrificeringen af hele staten Victoria, og man har også nægtet Frankrig tilladelse til at byde på 45 jagerfly til flyvevåbnet.

Nogle af de ting, som jeg opfattede at der lå i Venstres og De Konservatives kritik af regeringen, var jo, at det, den gjorde, ikke var håndfast nok, og det, vi foreslår her, er, at man følger den protest op, der var i sommer, og bygger en egentlig statslig protest mod Frankrig oven på forbrugerboykotten.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Lad mig gøre det krystalklart: En boykot vil være i strid med EU-reglerne. Og som jeg sagde i den tale, jeg holdt for et øjeblik siden, ønsker vi ikke at bringe Danmark i kollision med EU-reglerne.

Vi mener, at denne sag skal afklares på det politiske niveau. Vi synes, Frankrigs handling i hvert fald er i strid med den ånd, som EU-landene har handlet efter i FN-regi, bl.a. i forbindelse med NPT-traktaten. Vi så gerne den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i EU-regi styrket på en sådan måde, at det var umuligt for et medlemsland at gennemføre sådanne atomprøvesprængninger, som Frankrig har gennemført. Men vi må erkende, at som reglerne er i dag, har vi ikke mulighed for det.

Derfor vil jeg appellere til Enhedslisten om at støtte en styrkelse af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik på den kommende regeringskonference, således at vi fremover får regler for løsning af sådanne problemer, som man kan sige er i konflikt med den udenrigspolitiske linje, som EU-landene forfølger i internationale fora.

Det er Det Konservative Folkepartis holdning, og jeg håber meget på, at netop dette konkrete eksempel kan påvirke Enhedslisten til at forstå, at der i EU-samarbejdet er behov for strammere regler, således at vi kan optræde fornuftigt på verdensarenaen.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

I Venstre lægger vi vægt på, at man overholder de spilleregler, man har udarbejdet i fællesskab, og Frankrig har ikke overtrådt nogen af disse spilleregler.

Og vi lægger vægt på, at man ikke, fordi man kan være uenig i en beslutning, som i øvrigt ikke er ulovlig, begynder at devaluere samarbejdets præmisser, hvilket man ville gøre, hvis man fra Folketingets side skulle vedtage det foreliggende beslutningsforslag.